

Østeuropæisk Børnehjælp

Transport nr. 30 til Rumænien 8— 17 okt. 2005 Ciuj — Jasi — Tansa — Dagata

Det er ikke til at tro at vi nåede at ra alt flyttet inden læsningen lørdag I okt, men det lykkedes og læsningen startede kl. 9. Sættevognen var fra Lauenborg i Vejle. I følgebilen som er betalt af deltagerne selv var Peter Phil Kegnæs, Silvia og Arne v. Petersen Aabenraa, og Arne Lorenzen Kegnæs. Følgebilen startede fra Aabenraa lørdag morgen kl. 5 den 8 okt. Motellet i Abonoy i Ungarn var optaget, så vi måtte søge efter et nyt overnattingssted som vi fandt ca. 50 km sydligere. Søndag middag passerede vi grænsen til Rumænien og Ciuj blev nået ca. 15.30. Vi kørte til Toldkontoret hvor vi fandt lastbilen, Chauffør var Kent, han var ankommet om lørdagen og holdt søndag. Vi gik samlet over på en restaurant for at drikke kaffe og talte lidt med Kent. Kent har kørt for os tidligere og kendte "programmet". Han forklarede at køretid regler var strammet op, så han var nød til at holde minimum 8 timer i lasi inden han kunne starte på aflæsningen. Ved 18 tiden tog vi afsked med Kent og kørte til familien Josef som havde inviteret til aftensmad. Hos Josef mødte vi 4 personer fra et Hollandsk hjælpe organisation. De havde ventet i mange dage på deres transport. Den sad fast i Ungarn. Lastbilen var en Rumænsk som uden tilladelse var kørt ind i Ungarn, og den kunne nu hverken komme frem eller tilbage uden køretilladelse. Lastbilen skulle køre igennem Ukraine, men havde tidligere kørt nødhjælp til oversvømmelses områder i Rumænien og havde derfor spec. tilladelse til at køre igennem Ungarn, men ikke til denne transport.(Den blev fortoldet i Ciuj onsdag, en uge forsinket, og med mange slidte nerver på de 4 Hollænder og Josef, og en mægtig telefonregning.)

De nødvendige donations papirer blev udfyldt af Josef efter vores anvisning. Vi overnattede i Vasile' s hus. Mandag formiddag fik vi vekslet penge og lavede div. små indkøb før vi kørte til Toidkontoret, men sikken et marked, lastbilerne holdt alle steder ud foran tolden og langt til begge sider. Efter lidt besvær fandt vi en p. plads bag en tankstation og gik så til Toldkontorét og ind i gården. Vores lastbil var netop kørt ud som den første mandag ca. 11.15, vi kørte straks til Filiantrop' s lager og åbnede porten. Filiantrop fik bleer, 23 madrasser,70 kasser tøj, 8 kasser porcelæn, garn, væv, 4 skabe og i cykel . Eli fra Aiud afhentede 4 borde og 30 stole. Lastbilen og følgebilen fortsatte straks mod lasi, som følgebilen nåede ved 21 tiden. Tirsdag morgen kl. 8 mødtes vi med lastbilen som vi guidede til en p. plads ved gadedrenge hjemmet Familien Nostra. De afhentede 4 gulvtæpper, i støvsuger, i sofa, 2 lænestole og i kommode. Turen fortsatte igennem byen til mor og barn hjemmet Marternus . Et hjem for 1318 årige mødre. Her må de være og lære at passe barnet og sig selv til barnet er 1/2 år, så må de stå på egne ben. De ejer intet. De fik 4 senge, 3 borde 3 kommoder, 2 lænestole, 1 sofa og tøj. Her måtte vi have kaffe og snakke lidt. Vi måtte meget gerne komme igen i nov., de kan sagtens bruge møbler m.m. igen. Lederen spurgte sidste gang om vi kunne skaffe lidt kopi papir, det var meget dyrt. Jeg havde 2 pakker med, og ved lidt regning fandt jeg ud af at prisen for de 2 pk. svarer til en dagløn i Rumænien. (40 Kr.) Vi fortsatte Ca. 2 timer ud af små dårlige, støvede veje, forbi løse heste — køer — høns - gæs og kalkuner. Ved skolen i landsbyen Valeni stoppede vi og afleverede en farvepatron til deres kopi maskine. Vi så samtidigt de glade børn siddende ved vores grønne skolemøbler som de fik med september transporten .Landsbyen Tansa blev nået og lastbilen var stadig med, vi fandt skolen som de var i gang med at udvide siden besøget i juli. Vi havde skolemøbler til 2 bygninger, 200 skoleborde og stole, 8 kateter +40 børnehavemøbler. Vi havde givet besked at vi kom, men

jeg følte at det var en glædelig overraskelse for dem og borgmesteren .Sidste sted var skolen i Dagata, som ligger Ca. 8 km støvet vej længere ude. Her var vi ventet og de havde elever parat til aflæsningen, som hurtigt blev klaret. De fik 4 classesæt a' 30 stk. (de 2 sæt var 2 mandsborde) og 4 kateter. Skolen her er i 2 bygninger, den ene bygning er renoveret. De havde fået 10 nye Computer, men manglede 10 borde til dem. I må afhente dem i Tibanesti næste gang. Efter en kop kaffe takkede vi Kent for turen og godt samarbejde. Han fortsatte længere ud og kørte mod Roman, Vi vente og kørte tilbage. Senere ringede Kent og fortalte at han var kommet godt ud på den store vej.

I landsbyen Jogoreni stoppede vi ved skolen, den skal have møbler på næste tur. Deres behov blev drøftet med nogle af lærerne. Direktøren spurgte efter handicap ting, hans kone er handicappet. Vi vil prøve at hjælpe. Silvias mor i Iasi gav aftensmad.

Onsdag formiddag besøgte vi kontoret som mor og barn hjemmet hører under, vi fik tilladelse til at besøge nabo institutionen Galata, her er fysisk og psykisk handicappede børn og unge 7— 21 år. Vi ringede til Borgmesteren i Tibanest og spurgte efter skolen i Tungujei og Griesti . De har gamle møbler. Vi sagde at vi ville komme og besøge dem og kørte direkte til rådhuset i Tibanesti, en medarbejder kørte med os til Tungujei, her stod borgmesteren og ventede på os ved skolen. Skolen har 3 klasseværelser og børnehaver, han spurgte også efter Computer, der er kun elever til 4 kasse. Vi fortsatte ad dybe hjulspor over marken til en anden landsby Griesti. Skolen her har i klasseværelse med 1-4 klasse samlet i alt 22 elever og i børnehaveklasse med 21 elever. Det er samme inventar som da læreren for mange år siden gik i skolen. Heldigvis er der en anden vej som er lidt bedre til landsbyen, ellers havde de ikke faet skolemøbler. Det vil være uforvarsligt at sende en sættevogn af disse hjulspor. Vi blev inviteret i

byrådssalen til en kop kaffe. Borgmesteren spurgte efter handicap ting som Rådhuset gerne ville modtage og fordele. Han ville tale med lægen og sende en behovs liste. Turen gik nu tilbage mod lasi. men vi passerede landsbyen Glodenii — Gindului som fik skolemøbler i sept. På vejen ud for skolen gik direktøren, vi stoppede og han blev meget glad da han så os. Han inviterede straks på kaffe. Jeg ville gerne se den anden skolebygning også hvis han var interesseret i møbler til denne bygning. Det var han selvfølgelig. Først måtte vi se den store bygning som fik møbler. Børnene var meget glade for møblerne. Alle klasseværelser i stue etagen blev stolt vist frem. Nu kunne vi se den anden bygning lidt længere nede af vejen. De bedste af de gamle møbler var flyttet til denne bygning, der var 3 brugbare klasseværelser til skolebørn som bruges til små børn om formiddagen og store om eftermiddagen. I bygningen var der også 2 børnehaveklaser. Kaffen blev drukket og snakken gik, men pludselig var kl. 17.30 og der var langt til lasi. Mødet som vi havde i lasi måtte vi aflyse.

Torsdag morgen kørte vi ud til hjemmet Galata, nabo til mor og barn hjemmet. Galata består af gamle bygninger og nye bygninger, en Fransk organisation har i 2002 bygget nogle pæne bygninger og understøttet huset med nye ting. Men den gamle afdeling kan bruge flere ting som vi kan skaffe. Engelsk tolken her kendte vi, hun havde arbejdet ved mor og barn hjemmet. Næste besøg var Gadedrengehjemmet Familien Nostra. Deres bygning var lige taget i brug efter total renovering betalt med udenlandsk kapital. Lederen Nicoletta var glad for sofa gruppen som de havde fået til personalets opholds rum. Besøgs turen fortsatte til Anca' s skole, vi fandt hende på kontoret. Hun spurgte efter en traktor og maskiner da skolen havde fået jord som de skulle dyrke sammen med en kirke og nogle fra landsbyen Mich. Kogalnichiano. Vi rådede dem til at leje hvis de vil starte på dette projekt. Vi kørte samlet til Mich. Kogalnichiano skolebyggeri. Håndværkerne fortalte hende at de skulle være færdig til jul 2005, hun havde fået oplyst at skolen kunne starte i nov. Bygningen er en stål konstruktion med plastik vinduer. Der mangler stadig meget, men der arbejdes. Vi fortsatte og kørte forbi

de marker som de har fået overdraget. Mit skøn er, hvis det er den mark som vi fandt, her kan kun gro noget hvis der vandes, det var også nødvendigt efter de papirer som de viste os, men hvor får de vand fra når det er tørke som det ofte er, og hvordan vil de vande? Og hvad koster det? Hvordan vil de skaffe alle de penge? Plugari blev nået, skolen her er stadig ikke færdig, der er kun sket lidt med montering af vinduer siden mit sidste besøg i maj. Vi stoppede ved den tidligere borgmester som fik det store smil frem da hun så os. Der blev straks ringet efter en tolk. Hun kunne ikke få fat i sønnen som plejer at oversætte. Hun er nu lærer på skolen. Vi besøgte lægehuset, lægen viste stolt alle ting som vi tidligere har leveret, han sagde at vi endelig ikke måtte levere ting til lægehuset til Rådhuset for den nye borgmester troede han ikke på. Vi kan se at skolebyggeriet nærmest er gået i stå, men vejen mod lasi er blevet lidt repareret.

Fredag tog vi på marked og lavede diverse små indkøb m.m.

Lørdag morgen startede vi på hjemturen. Diverse papirer blev i Cluj hurtigt udvekslet med Josef. Sidst på aftenen nåede vi motellet i Abonoy hvor vi godt trætte hurtigt faldt i søvn. Søndag efter morgenmad tog vi afsked med motel familien og turen gik igennem Ungarn — Slovakiet — Tjekkiet — Tyskland , Aabenraa blev nået godt midnat til mandag. Turens længde var på 4973 km. Tak for følgeskab på turen og stor tak til Silvia for arbejdet som tolk i landsbyerne.

**Med venlig hilsen
østeuropæisk Børnehj ælp
Rumænien afdeling
Arne Lorenzen
Kegnæs
Tlf. 74 40 52 47—40 86 52 47**